

Sygn. akt I C 1125/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.,

przeciwko A. F., J. F.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanych A. F. i J. F. solidarnie na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 34.551,58 zł (trzydzieści cztery tysiące pięćset pięćdziesiąt jeden złotych 58/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, lecz nie większymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie, od kwoty 33.857,84 zł (trzydzieści trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt siedem złotych 84/100) od dnia 05 września 2017r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III opisane w pkt I świadczenie rozkłada na 29 (dwadzieścia dziewięć) miesięcznych rat płatnych do 20 dnia każdego miesiąca poczynając od października 2017r. w ten sposób, że pierwsze 28 (dwadzieścia osiem) rat w kwotach po 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) każda, zaś ostatnia rata w kwocie 951,58 zł (dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych 58/100) powiększona o naliczone odsetki umowne;

IV zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 583 zł (pięćset osiemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 1125/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych J. F. i A. F. kwoty 46.589,27 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych od kwoty 45.857,84 zł od 3 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z pozwanymi w dniu 29 grudnia 2011r. umowę pożyczki nr (...). Na podstawie ksiąg powoda stwierdzone zostało zadłużenie pozwanym z powyższego tytułu na kwotę 45.857,84 zł (należność główna) i 731,43 zł (odsetki skapitalizowane).

Pozwani nie złożyli odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu 29 czerwca 2017r. pozwana J. F. uznała roszczenie co do zasady. Podała, iż od listopada 2016r. do czerwca 2017r. dokonała z pozwanym A. F. wpłat z tytułu spłaty zobowiązania w kwotach po 1200 zł miesięcznie. Wniosła o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty w wysokości po 1200 zł miesięcznie (k. 43).

Na rozprawie w dniu 5 września 2017r. pozwana podtrzymała swoje stanowisko także w imieniu pozwanego. Wskazała że dokonała dalszych trzech spłat w kwotach po 1.200 zł miesięcznie (k. 52-53).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 grudnia 2011r. powód zawarł z pozwanymi umowę Pożyczka (...) nr (...).

(bezsporne).

W dniu 29 listopada 2016r. (...) Bank (...) z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...) stwierdzając, że posiada wymagalną wierzytelność względem pozwanym na kwotę 45.857,84 zł należności głównej i 693,74 zł tytułem odsetek za okres od dnia 15 maja 2015r. do dnia 29 listopada 2016r. z tytułu: Pożyczka Hipoteczna nr (...).

(wyciąg z ksiąg bankowych – k. 11)

Pismami z dnia 21 października 2016r. powód wezwał pozwanym do uregulowania powstałego zadłużenia.

(dowód: wezwania wraz z potwierdzeniem odbioru korespondencji k. 12 - 15).

W okresie od 20 grudnia 2016r. do dnia 4 września 2017r. pozwani dokonali spłaty w łącznej kwocie 12.000 zł. Wpłaty dokonywane były 10 ratach po 1200 zł.

(dowód: potwierdzenia przelewów k. 39 – 42, 49 - 50).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części.

Czyniąc ustalenia w zakresie stanu faktycznego Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony. Odpowiedzialność pozwanym co do zasady nie była przez nich kwestionowana. Strony pozostawały w sporze jedynie co do wysokości roszczenia.

Odpowiedzialność pozwanym względem powoda wynika zatem z art. 3 ust. 1. ustawy o kredycie konsumenckim, z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715), w której przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w zw. z art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

W toku procesu (w okresie od 20 grudnia 2016r. do dnia 4 września 2017r.) pozwani - uznając co do zasady żądanie powoda - dokonali 10 wpłat tytułem spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 12.000 zł. Wprawdzie pozwana złożyła do akt również potwierdzenie przelewu z dnia 25 listopada 2016r. na kwotę 1200 zł, jednakże dokonanie tej wpłaty zostało uwzględnione przez powoda w wyciągu z ksiąg bankowych sporządzonego w dniu 29 listopada 2016r. (por, k. 11).

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż powodowi należna jest dochodzona pozwem kwota z tytułu kapitału w wysokości pomniejszonej o dokonane w toku procesu przez pozwanych wpłaty (45.857,84 zł – 12000 zł = 33.857,84 zł).

Następnie celowym było powiększenie tej kwoty o skapitalizowane odsetki naliczone przez powoda, jednakże nie w kwocie dochodzonej pozwem, lecz w kwocie wynikającej z wyciągu z ksiąg bankowych (693,74 zł). Zważyć bowiem należy, iż powód nie wykazał, w jaki sposób wyliczył kwotę określoną w pozwie na 731,43 zł. Ponadto w kwocie tej nie uwzględniono dokonanych przez pozwanych wpłat.

Dlatego też na podstawie ww. przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 34.551,58 zł. Przy czym uwzględniając niekwestionowaną przez powoda sytuację materialną pozwanych przedstawioną przez nich na rozprawie w dniu 29.06.2017r. (por. k. 43) zasądzone świadczenie rozłożono na raty zgodnie z wnioskiem pozwanych (k. 52). W świetle bowiem art. 320 kpc okoliczności przez nich przedstawione stanowiły szczególnie uzasadniony wypadek. W konsekwencji zatem o odsetkach orzeczono po myśli art. 481 §1 i 2 kpc zasądzając je od dnia wyrokowania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w pkt I i III wyroku, zaś w punkcie II w pozostałym zakresie powództwo oddalono.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto natomiast o przepis art. 100 kpc mając na uwadze fakt, że powód przegrał sprawę jedynie w nieznacznym zakresie.

/-/ SSR Piotr Żywicki